

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและการอนุมานสาเหตุ ภายหลังจากได้รับผลป้อนกลับทางบวกและทางลบ นิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรีจำนวน 373 คน เป็นเพศชาย 141 คน เพศหญิง 232 คน ถูกขอให้ทำแบบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และทำมาตรวัดความหลงตนเอง หลังจากนั้นผู้ร่วมการทดลอง ได้รับผลป้อนกลับแบบลวงว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจากการทำแบบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และระบุสาเหตุที่ทำให้ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในมาตรวัดการอนุมานสาเหตุ

ผลการวิจัย พบว่า

1. เมื่อได้รับผลป้อนกลับทางบวก ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและต่ำไม่มีความแตกต่างกันในการอนุมานสาเหตุในด้านเหตุภายใน เหตุถาวรและเหตุสากล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและต่ำอนุมานสาเหตุของความสำเร็จหรือล้มเหลวไปยังเหตุภายใน เหตุถาวรและเหตุสากล
2. เมื่อได้รับผลป้อนกลับทางลบ ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงอนุมานสาเหตุของความสำเร็จหรือล้มเหลวไปยังเหตุภายนอก เหตุชั่วคราวและเหตุจำเพาะมากกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$, $p < .001$, และ $p < .001$ ตามลำดับ)

This study examined the relationship between narcissistic personality and causal attribution following success and failure feedback. Three hundred and seventy-three undergraduate students, 141 males and 232 females, were asked to work on the analytical ability test and then completed a questionnaire measuring narcissism. After receiving their bogus test result in which either success or failure feedback was given, participants ascribed their performance on the causal attribution scale.

Results show that:

1. When positive feedback is given, there are no significant differences between high and low narcissists on internal, permanent, and global attributions. They attribute their performance to internal, permanent, and global causes.
2. When negative feedback is given, high narcissists attribute their performance to external, temporary, and specific causes more than do low narcissists ($p < .01$, $p < .001$, and $p < .001$, consecutively).